

Зауваження Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення до проекту закону України «Про захист послуг умовного доступу»

Національна рада в цілому підтримує прийняття проекту Закону України «Про захист послуг умовного доступу» та вважає його положення актуальними. Разом з тим, вважаємо, що деякі положення проекту закону України «Про захист послуг умовного доступу» (далі – «проект закону») потребують доопрацювання.

1. Текст проекту закону містить положення, які не узгоджуються з положеннями чинного законодавства. Зокрема, пунктом 116 частини першої статті 2 Закону України «Про електронні комунікації» надано визначення терміну *«система умовного доступу»*, а саме, *«це будь-який технічний засіб, система автентифікації та/або механізм, що застосовуються для забезпечення доступу до послуги радіо- або телевізійного мовлення залежно від підписки або іншої форми попередньої індивідуальної авторизації»*. У зв'язку з цим вбачається непослідовною редакція пунктів 1 та 2 частини першої статті 4 проекту закону:

«1) розповсюдження аудіовізуальних програм та передач у значенні положень Закону України «Про телебачення і радіомовлення»;

2) розповсюдження аудіопередач (аудіопрограм) програм та передач у значенні положень Закону України «Про телебачення і радіомовлення»;».

Використання термінів *«розповсюдження аудіовізуальних програм та передач»* та *«розповсюдження аудіопередач (аудіопрограм) програм та передач»*, які не мають чіткого визначення в положеннях Закону України «Про телебачення і радіомовлення», та не відповідають визначенню терміну *«система умовного доступу»* вже наданому в положеннях більш загального Закону України «Про електронні комунікації» може нашкодити правовій визначеності та невиправдано обмежити або розширити поняття «умовного доступу», закладене в положеннях Закону України «Про електронні комунікації».

Крім того, редакція статті 4 проекту закону не враховує, що системи умовного доступу використовують у своїй діяльності не тільки мовники, але й провайдери програмної послуги, які також є суб'єктами інформаційної діяльності у сфері телебачення і радіомовлення. Питання захисту їхніх послуг є не менш актуальним питанням, особливо з урахуванням того, що сигнали телекомпаній поширюються потоками. У зв'язку з цим є доцільним доповнити частину першу статті 4 проекту закону пунктом 4 *«програмна послуга у сфері телебачення і радіомовлення»*.

2. Тексту проекту Закону України «Про захист послуг умовного доступу» загалом бракує правової визначеності.

Так, визначення терміну *«послуги умовного доступу»*, зазначеного в пункті 6 частини першої статті 1 *«послуги умовного доступу – послуги,*

предметом яких є використання засобів умовного доступу», не дає чіткого розуміння, що таке «послуги умовного доступу». В той же час, в преамбулі проекту закону зазначено, що «Цей Закон визначає правові та організаційні засади захисту послуг умовного доступу...». Таким чином, за відсутності чіткого визначення поняття «послуги умовного доступу», досягнення мети прийняття цього проекту закону ставиться під сумнів.

В той же час, уже цитований пункт 116 частини першої статті 2 Закону України «Про електронні комунікації» надає достатньо широке визначення терміну *«система умовного доступу - це будь-який технічний засіб, система автентифікації та/або механізм, що застосовуються для забезпечення доступу до послуги радіо- або телевізійного мовлення залежно від підписки або іншої форми попередньої індивідуальної авторизації»*, з якого можна прийти до висновку, що **послуги умовного доступу** полягають у **забезпеченні доступу до послуги радіо- або телевізійного мовлення залежно від підписки або іншої форми попередньої індивідуальної авторизації**.

Також, не є зрозумілим надання визначення у пункті 4 частини першої статті 1 терміну *«захищена послуга – будь-яка з послуг, що зазначені в статті 4 цього Закону, якщо вона надається за відповідну плату та на основі умовного доступу»*. По-перше, назва статті 1 проекту закону звучить *«Визначення термінів»*, у той же час, пункт 4 частини першої статті 1 по суті не дає визначення терміну *«захищена послуга»* та, натомість, відсилає на положення статті 4 цього проекту закону. Крім того, наявність цього терміну та статті 4 в проекті закону не вбачаються виправданими. Надання юридично зрозумілого визначення терміну *«послуга умовного доступу»*, яка полягає у **забезпеченні доступу до послуги радіо- або телевізійного мовлення залежно від підписки або іншої форми попередньої індивідуальної авторизації**, дозволить відокремити *«послуги умовного доступу»*, які надаються у відповідності до вимог законодавства та такі, що не відповідають такому визначенню, та, відповідно, суперечать вимогам законодавства, без необхідності виокремлення в окрему категорію *«захищених послуг»*.

Разом з тим, у статті 4 присутня певна невизначеність між частинами першою та другою. Так, в абзаці першому частини першої цієї статті йдеться: *«Захищеним послугами є послуги, які надаються за плату та на основі умовного доступу, а саме:...»*, в той же час, частина друга по суті дублює положення частини першої: *«Надання умовного доступу до послуг, що зазначені в частині першій цієї статті, також є захищеною послугою»*.

Крім того, в статті 1 проекту закону надається визначення терміну *«заборонені послуги»*, проте цей термін більше не використовується по тексту проекту закону.

Враховуючи вищевикладене, вважаємо, що проект Закону України «Про захист послуг умовного доступу» потребує доопрацювання.